

**MLHA
ZA ZDÍ**
—
Ewald Murrer

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Mlha za zdí

Ewald Murrer

Znění tohoto textu vychází z díla [Mlha za zdí](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Mladá fronta v Praze v roce 1992. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Ewald Murrer: Mlha za zdí), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 21. 10. 2022.

OBSAH

SYPÁNÍ ANDEĽŮM	7
Království mlh	8
Cesta zimou	10
Ráno v předjaří	12
Bez Tebe	13
K podzimu	15
Než odejde mlha	16
MLHA V ZAHRADĚ	18
Stromy	19
Jitro	22
Svatý, Svatý, Svatý!	23
<i>Zvlhly keře trnových korun</i>	25
ODBILO-LI JIŽ, VEZMI KLÍČ A OTEVŘI TRUHLU	26
<i>Jeden den</i>	27
Večer	28
Utíkání	29
Vlny	30
Ráno jistě	31
<i>Pouštěl jsem po vodě kvítka</i>	32
<i>Mlha topila v ránu kotata</i>	33
<i>Ostří řeky</i>	34
<i>Štíři se slezli ve stínu</i>	35
OBRAZY OLEJEM	36
<i>Noc je divotvorná</i>	37
<i>Noc je z údů</i>	38
<i>Někdo zas popsal</i>	39
<i>Již začaly růst</i>	41
<i>Zítřek je znamení</i>	42
<i>A modlitba tvá</i>	43
<i>Na stolku položeny básně</i>	45
<i>Ručička konečně pomalu došla</i>	47

ANDĚLÉ ZAPRÁŠENÍ.....	48
<i>Obloha byla veliké jezero.....</i>	49
<i>Večer otvírám okno.....</i>	50
<i>Z nebe na zem.....</i>	51
Ohnivý zámek.....	52
Pierot.....	53
Obraz s ptáky.....	54
Pražský sníh.....	55
Projížd'ka lod'kou.....	56
O krásných květinách.....	57
Eliáš Stein.....	58
Procházka zámeckou zahradou.....	60
Hon.....	61
Při bezcílném bloudění zámek.....	62
Furcht.....	63
Strach.....	64
HADI POD SNĚHEM.....	65
<i>Vesper ubi angelum non expecto.....</i>	66
<i>V kopcích se zatoulala stáda.....</i>	67
<i>Kouzlí se v údolí.....</i>	68
<i>Otevřeli jsme skříň.....</i>	69
<i>Prší na knihu z pergamenů.....</i>	70

SYPÁNÍ ANDĚLŮM

Království mlh

Skřípou vesla korábu
mlhového krále.

Plují zelenou vodou
jeho království.

Korouhve vlajek,
modrých na žlutém.

Smutní posedávají
v přístavu.

Jeden si uvázal
lod' ke břehu.

Další ji odvázal,
odplul zapalovat světla.

Nejsmutnější na lano
uvázal sebe.

Chladná světýlka zasvítla
nad hladinou.

Ryby vpluly
do sítí.

Koráby odpočívají
daleko k obzoru.

Oči má napuchlé ospalostí,
čte si v knize.

Hodiny na radnici odbily
a přestaly jít.

Mlha se zvedla,
ryby vypluly ze sítí.

Blizoučko k přístavu
potichu za nimi plují.

Cesta zimou

Utrhly se ledy
a řeka polekaná praskáním
utíkala.

Večer přicházel
slepičí krví
usínajícího slunce.

Přiběhlo snění
o koni a saních.

Pootevřela se kostelní vrata,
z oken svítla oka
doutnajících františků.

Chrám přišel k nám,
a my maličcí,
čepice v rukou,
s očima do tmy sklopenýma
vzali jsme za kliku.

Všechno volalo k Tobě,
jediné svítící okno kláštera.
Štěkání psů.
Stařena za oknem
bez záclon.

Všechno volalo k Tobě,
křídla andělů
roztančila navátý sních.

Ráno v předjaří

Dnes ráno mne zašimralo
Slunce,
sáhl jsem po flétně
a zahrál mu trochu,
sedě na okenním rámu.

V chlívě křičela zvířata,
žádala si nástrojů,
dětsky netrpělivá
vjet kopýtky do strun,
hebkou tlapkou prohrábnout
loutnu.

Bez Tebe

Proběhni tichou zahradou,
rozpadlým rámem dveří.

Dotek vlhké plísně,
mazlavé houby, pach myšiny.

Hovory v sloupoví,
pochodně čadící v klenbách.

Zas jako bych byl sám.
Jako bych běžel v dlouhém rouchu,
doháněl poslední opozdilce,
zakopával a nemohl vyběhnout
do schodů.

Hučí mi v hlavě,
přidržím se zdi,
ruku mám bílou od vápna,
protkanou jemnými vlákny pavučin.

Tráva obrůstá práh,
někdo se směje pod podlahou,
rozechvívá sklepení.

Šlehají se kopřivami,
tančí jako kozy,
chechtaví mniši prchání.

Knihovny zanesené prachem,
slepí brouci žerou kůži,
listy jsou slepeny,
písmo se nedá číst.

Knihovníci s tlustými brýlemi
sliní prsty a žmoulají litery.

Probíhám tichou zahradou
v ranním padání rosy.
Ztrácím se v rozpadlém rámu dveří.

K podzimu

Pomalým letem, holub,
káchavým křikem, kachna.

Volají si do dlaní,
všechno nač vzpomenou.

Stromy rostou z vody,
kolébavě nad hladinou.

Zlatá hvězda přilétla odtud,
opadal jí ocas.

Hadi se pletou pod nohy
— létají konfety.

Plíživá mlha
utekla z hrníčku babkám.

Chladno vetřelo se pod kůži.
Dověřivě vběhnu do vsi.

Než odejde mlha

Jednou k ránu,
kohoutím zpíváním,
mlhou rozedraných mraků,
černého psa
po boku koně,
vyjedu
z brány.

Vrány v řadách
letí tam,
kam já pohlížím
očima dlaní zakrytýma.

Než odejde mlha,
tvář vlhkou od slzí
opřu o drsný kmen
vyvráceného velikána.

Vrány v řadách
již letí zpět.
Dřív než udělám
pár kroků,
nejistou nohou
v mokřiskách.

Tupým mečem probodnu
orosený mech.

Sepjaté ruce

křičí PATER NOSTER, AGNUS DEI —
MISERICORDIA

MLHA V ZAHRADĚ

Stromy

V zahradě je plno stromů
a zdí není vidět.

Ztrácejí se v spadaném listí,
z bílého mramoru tesané.

Listí vrže pod nohama.
Zvuky bubínků z dále zahrady.

V zahradě je plno stromů
a u každého řeknu několik slov.

Stromy jako ruce
ponořené do rudého vína.

Ztrácejí se v spadaném listí,
ruce faráře sloužící Večeři Páně.

Jeden je jako srdce,
tepající tiše na mojí dlani.

Listí vrže pod nohama,
tak se zastavíme v tichu očí.

Oči stromů se přivřou,
nasajem vůni suché kůry.

Stromy jako ruce
zakryjí tvář.

Řeknu ti co víš,
a budu se smát.

Jeden je jako srdce,
druhý jako jeho krev.

Půjdem kousek dál,
kmeny jsou jako zlámaný chléb.

Oči stromů se přivřou,
má ruka pohladí tvou.

Pavouci na listech zkamení,
sametově třaslaví.

Řeknu ti co víš,
podám na dlani.

Stromů nedohledně,
natrhám květů.

Půjdem kousek dál,
a ještě potom jinam.

Brouci cinkají na zvonky,
ťukají na cimbál.

Pavouci na listech zkamení,
flétny pohladí vítr.

Jen tobě
chci všechno říkat.

Stromů nedohledně,
ze zahrady nevyjdem.

Vítr nás osloví,
modlitba,
stín,
žhavý stín,
sluneční stín.

Chci tobě,
všechno tobě.
Hurrá!

Jitro

Škvíra ve zdi
skryla
vražedné pero,
jedovatou láhev tuše.

Vrány vylétly
kolmo vzhůru.

Listy ořechů
se uklonily.

A bylo jitro,
den nepočítaný.

Svatý, Svatý, Svatý!

Proč se díváš stále
za obzor?
Proč oči nepláčou již
tolik dní?
Tam za obzorem jen
dvě mrtvá jehňátka
a holé kamení
namísto kříže.
Proč oči nepláčou již
tolik dní?
Tam za obzorem odcházím
smrti do náruče.
Ty ubohý,
co smrt s tebou?
Nač umírat?
Myslíš snad, že lze
neumírat?

Se mnou neumřeš!

Rozeběhli jsme se
potemnělou Golgotou.
U vody ospalí osláci
popíjeli.
Svívalo.
Na obloze oči.
Ruka psala po mracích.
Zavřel se Šéól.

Šli jsme dlouho,
večer On rozlomil chléb,
nalil vína.
Pil se mnou.
Hříšným, hříšným, hříšným.
I pojedl se mnou,
Svatý.

Amen!

* * *

Zvlhly keře trnových korun.
Voda jim vzala plačící oči
a hlavy ozdobené
a ruce pobodané
a papírová kvítka vybledlá,
poutové snítky
a zobáčky sádrových holubic.

Spolu jsme vedli Ježíše,
spolu ho vysadili na kříž,
spolu jsme uhýbali očima.
Spolu Ježíše sundávali,
s ním pak utíkali
ze hřbitova.

Porcelánové střepy sbírali,
valili balvany do kopců,
mozaiku z krůpějí potu skládali.
Skleněná srdce vyfoukali,
kovová odlili,
dřevěná vyřezali,
papírová vystříhali.

Na kříže jsme se přibíjeli,
bláhoví.
Z kříže padali na chodník.
Křídla nestačila.

**ODBILO-LI JIŽ, VEZMI KLÍČ
A OTEVŘI TRUHLU**

* * *

Jeden den
tam jdem,
dva dny,
budem tam za tmy.
Z jitra Jeruzalém,
zítra odejdem.

Večer

Večer se život stáhnul
do kaváren a šenků.

Kůň unavený denní károu
vjel kopytem do kláves.

Zvířata zmožená honem
zazpívala tesknou píseň.

Utíkání

Rybí oči v potocích
doplakaly,
bahnivé tůně,
žabí oči.

Tuším sníh
pod nohama.

Hájek nočních ptáků
vyrůstá u cesty.

Utíkám tam.
Zívá za kopcem
ves.

I koně zpívají,
hříbě jak já
utíká,
což já vím kam?

Vlny

Do zasněných očí mi stříkla pěna,
udeřila velká vlna —
a druhá a třetí —
také již velmi rozezlená.

Praly se o mne,
divoce hučely,
drápaly do očí.

V řece mne vysadily na ostrov,
bily se dál,
kdoví proč o mne.

Další a další vlna,
také již velmi rozezlená.

Ráno jistě

K lesu utíká pes,
mlha se trhá ve vlky.

Vítr odvál z korun
sůvy.

Košťetem odmetu
ze schodů myší mrtvolky.

A k ránu jistě
z lesa přiběhne pes.

Vlci skočí
do mlhy.

Vítr přinese sůvy,
usadí na stromy.

Myšky přijdou na schody
zemřít.

A k večeru jistě
k lesu uteče pes...

* * *

Pouštěl jsem po vodě kvítka
zanesená k mým rukám větrem,
taková smutná, uvadlá kvítka.

Řeka se na chvíli zastavila,
jako by byla udivená,
usmál jsem se na ni,
a vkládal dál květy na hladinu.

Ty jsou pro tebe víc,
řekl jsem jí.

Taková smutná a úplně uvadlá
kvítka to byla.

* * *

Mlha topila v ránu kočata,
oblékl jsem se pomalu do kabátu,
kaštany mně s křikem běžely vstříc,
bahno mi líbalo nohy,
vlezle.
Periferie hrála na kovové trubky.

* * *

Ostří řeky
přetalo rovinu,
věčnou, nekonečnou, rovinu.

Tisíce houslí
zahrálo tisíce písní.

V dálce běžela dívka,
housle hrály tíživěji,
vtíraly se,
otíraly o nohy.

V dálce běžela dívka,
pohladil jsem jednu
z písní po kožíšku,
vzal do náruče.

Rovina věčná,
housle křičící.

Utíkal jsem na obzor
a zpíval.

* * *

Štíři se slezli ve stínu
pod tvým ramenem.
V poušti zchátral zámek.
Krahujci se otočili zády.
Slunce uteklo někam
úplně pryč.

Krávy zdechly,
studně přetekly, zmizely.

Šel jsem do zámku,
sednul si do trámův,
s krahujci točil se zády
k tobě.

OBRAZY OLEJEM

* * *

Noc je divotvorná,
jak praví vánek, mírně poletující
po studených ulicích města.

Kulatá okna kavárničky
jak šílená se otočila,
očima podlitýma někam pohlédla,
zavržala.

Na stole dováděly lahve vína,
rozjařené sklenice tančily na tenkých nožkách.

Noc je divotvorná,
šumí jak otvírané lahve vína,
do sklenic nalévané pro mne,
dítě, jsi ještě dítě, křičí před zavřenými dveřmi,
rukama rozbíjí světlo, jde ke mně,
dítě!

* * *

Noc je z údů,
jsme z masa
a deště jsou z krve.

Uprostřed města katedrála,
uprostřed světa strom.
Srdce žene světem potoky.

Jsi krásně urousaná,
koupala jsi se v ulicích,
kde teče lidství,
sem a tam?

Jsme ještě z masa?
kostí?
kostěné nože v kostnatých dlaních,
kostnice — katedrála,
kosti na hřbitovech.

Jsi krásná,
urousaná!

* * *

Někdo zas popsal
bílé stěny
tvého domu
magickou formulí,
zaklínadla,
zaříkadla.

Někdo zas zamknul
tvé dveře magickým klíčem
Prázdná okna jsou
jak tyglík v rukách ohně.
Zakletá,
zařeklá.

Zas odejdu,
uhranutý,
čarou tvého života.

Alespoň v hospodě
v ulici kde bydlíš
vypiji trochu dusivého,
lidského křičení.

A sklenici upustím,
rozbiji,
budu si představovat
tvé oči,

v každém střepe
jedno.

A své dveře pak
otevřu docela obyčejným klíčem.

* * *

Již začaly růst
ze semen větrem přinesených
stromy.

Již začaly zvonit
z kovů zemí ukryvaných
zvony.

Slepí zazpívali
— to dovedou.

Hluší promluvili,
němí naslouchali.
Rukama mou tvář ohmatali
všichni.

* * *

Zítřek je znamení,
že holub nedonesl
moji zprávu,
zemřel rukou ohně,
A znamení kočky,
z té vůně
již šílené.

* * *

A modlitba tvá
nebude vyřčená.
Jsi ukřižovaná,
UKŘIŽOVANÁ!

A modlitba tvá
uteče před tebou,
zachřestí jako sklo,
roztříští se na zdech.

Po stropě přejde stín
a tvá modlitba zemře,
neskončená.

V žilách ucítíš hřeby,
v hlavě křik hříchů,
ukřižovaná.
UKŘIŽOVANÁ!

Budu ti chodit pod okno,
co havran létat na římsu.
Všimneš si mých vlhkých očí.
Slzy jsou perly,
slzy jsou perly!

Kolik je schodů do tvého usnutí,
tolik je křížů, na nichž jsi zabíjela,

tolik je kroků prchajících.
Smrt nemá náruč
a ty jsi ukřižovaná!

* * *

Na stolku položeny básně,
tvé ruce létají s mýma
nízko nad zemí.
Javory rostou na zahradě,
jsou ještě maličké.
Sklenky skrývají víno.
Zemřel již náš starý pes?
Neviděl jsem ho dlouho
u svých nohou.
Kapičky vína.
Vosk na prstech.
Jdeš sadem.
Cesta je sypaná štěrkem,
já jsem mladší než dřív.
Cínové vojáčky pálíme v kamnech,
odpověď ti napíše do novin.
Snad ti přijdou do ruky,
poslouchám kameloty.
Ptají se na mne,
všichni.
Nic nevím o úsměvech,
děti se učí číst.
Také jsi se učila,
učím se smát.
Vodou plují malí defíni,
děti se učí.
Chci být andělem,
snad jsem byl.
Rostou mi křídla,

známý pocit.
Ty jsi kdo,
čím chceš být.
Lidé jsou lidé,
jak poznám tvůj hlas?
Smutné oči,
krása ohmataná.
Nikdy jsme se neměli rádi,
podáváme si cigaretu
dokola.
Ústa k mluvení.
Hodně věcí v tobě znám.
Zadarmo.
Když oči jsou tak krásné,
moc slov,
uši k slyšení.
Jdu tím městem.
Klavír.
Nechápu nic,
ladič spěchá s prací.
Vítá mne světlá noc.
Třicet sněženek,
zklamání.
Nevím nic,
nechci.
Jak málo věcí v tobě
znám.

* * *

Ručička konečně pomalu došla,
dolezla jako hlemýžď který někde usnul
a dalo moc práce ho probudit.

Až mne z něj rozbolela záda,
než došel naplnit čas.

Prošel jsem vrátky, pomalu
a bez ohlédnutí vkládal
nohy na stupně schodů,
podvečer se na mne usmíval.

A okna —
v oknech byli lidé,
v oknech byla zvířata,
v oknech se mluvilo
a usínalo.

Vždyť okna jsou k dívání,
okna jsou lampičky.

A já vkládal nohy na stupně schodů
a vymýšlel si nemoc,
která mne přepadla
divoce a nelítostně,
zametla se mnou celou ulici —
odshora dolů.

ANDĚLÉ ZAPRÁŠENÍ

* * *

Obloha byla veliké jezero,
plné korábů
z baculaté páry.

Mraky plné zvířat
po ní pluly.
Mraky plné zubatých oslíků,
psů naježených,
koček podřimujících
a plachých zajíců.

Pan hrabě se má,
ten si spí na měkkém,
tomu ustlali
lůžko ze slámy,
když umřel.

Obloha byla veliké jezero
plné zvířat
na lodích.

Obloha byla veliké jezero,
plné smutečních písní,
plné pohřbů.

* * *

Večer otvírám okno
a dívám se, jak k nám
přibíhá houf divokých koní.

Naproti v zahradě
někdo sbírá z trávy
psaní.

A oblohou putují
zatoulaná slova.

Večer otvírám okno
a dívám se, kdo všechno
k nám jde.

Naproti v zahradě
svítí lampiony
večerních paprsků.

Na kopci,
za domem,
stával kříž,
teď již tam není.
Oknem vbíhají koně,
opentlení slovy všech dopisů
pro nás.

* * *

Z nebe na zem
spadl pták.

Přikryl ves
svým tělem z větví.
Plevelným tělem
z kopřiv.

„A slušně pozdravte,
aby si pan farář
nemyslil,“
kázal statkář pacholkům.

Z nebe na zem
spadl pták,
a křídly rozbil zdi,
zobákem otloukl střechy,
pařátem cesty zpřeházel.

Ve vsi se narodila děťátka.
Jak pan farář najde cestu,
když celá zarostla
i se hřbitovem?

Jak pan farář najde novorozeňátka,
když nás spadlý pták
navršil na hromadu
a přikryl peřím.

Ohnivý zámek

Já nemám dům se zahradou,
nemám stáj s koňmi,
nemám salon s klavírem.

Ale určitě mám krb
a v tom krbu oheň,
v ohni plameny,
v plamenech barevné obrazy,
střepy z rozbitých očí
mého smutku.

Křišťálový lustr,
zářící z toho ohně,
v němž chodím po sálající zahradě,
jezdím na plamenném koni
a v hořícím saloně hraji
poslední píseň,
na křehkém klavíru
ze žhavého popela.

Pierot

Dnes večer přijde pierot,
snese se z výšin,
z oblak přiletí.

Dnes večer přijde pierot,
smutně pozdraví.

Na naší zahrádce
kvetou růže,
sníh je hladí
chladnými prsty.

Na naší zahrádce
kvetou růže
a v domech
blikají světýlka lamp.

V uších nám zní
vysoký tón píšťal.
V očích máme tmou,
v prstech držíme chléb.

Dnes večer přijde pierot
a po zahradě rozvěsí
ptačí hnízda,
pestře malovaná.

Na naší zahradě
sníh schoval růže.

Obraz s ptáky

Obloha je plná ptáků,
pomalu padajících.
Na padáčcích z listí
se snášejších.

Obloha je veliká klenba,
malovaná pestrou freskou,
malovaná ptačím křídlem,
malovaná mistrem ptákem,
mistrem z rodu prostého,
z rodu vrabčího.

Zem je veliká mozaiková podlaha
plná klíček
z jemného drátu.
Plná ptáků
v klíčkách z jemného drátu.
Plná ptáků,
rozvážně míchajících barvu
v klíčkách z jemného drátu.

Pražský sních

Veliká vlna
zahnala do přístavu koráby.
Veliká vlna drobného sněhu,
hlučící jako orchestr.
Veliká vlna vloček v bílých fracích
zahnala do přístavu koráby
i drobné loďky rybářů.

Veliká vlna
přepadla město,
zasypala mrazivou tříští.

A na všech kopcích,
vysoko nad domy,
tisíce houslistů
hrálo taneční písně,
i tisíce spinetů,
taneční písně utonulým.

A domy vířily
v bělavém oparu
ledového tání.

Projížd'ka lod'kou

Lod'kou dopluj doprostřed jezera.

Prsty ponoř do vody,
celou ruku tam ponoř.
Rozčeř hladinu.

Vidíš se v té vodě?
Raději tu ruku zas vyndej,
uklidni tu hladinu.
Vidíš se v té vodě?

Tak ji zas rozčeř,
rozhoupej,
vlnu za vlnou
posílej k břehům —
v každé sebe.

O krásných květinách

Květinu ti chci dát,
tu nejkrásnější květinu.

Oči jsem poslal,
hledat do výkladů.

Ruce jsem poslal,
trhat do zahrad.

Nohy jsem poslal,
pátrat po lukách.

A když všichni odešli —
i ruce, i oči, i mé nohy,
zamknul jsem pokoj,
okenice pevně uzavřel,
všechny škvíry ucpal.

V křesle jsem se houpal
tu nejkrásnější květinu ti chci dát.

V křesle jsem se houpal
a z tabákového dýmu
nádherné květy modeloval,
nádherných vůní.

Eliáš Stein

/Theobaldu Rattensängerovi/

Ano, pamatuji si —
poslali nás,
s Eliášem Steinem,
lámat břízy —
byly to prý neposlušné břízy.

A Eliáš Stein
pod těmi neposlušnými břízami
našel jablíčka,
určitě to byla panenská jablíčka,
na každém totiž
byla Panna Maria,
s Ježíškem v náručí, samozřejmě.

Ano, pamatuji si —
lámali jsme s Eliášem Steinem břízy.
Byl to zvláštní den.
Je přece zvláštní najít v březovém háji
spadaná jablíčka,
a ještě jablíčka Mariina.

Když jsme pak šli pryč,
od těch polámaných bříz,
viděl jsem, že se zase narovnávají,
srůstají.
Eliáš Stein to neviděl,
neví to,
to vím jen já.

Byl to zvláštní den,
poslali nás,
s Eliášem Steinem,
lámat břízy.

Procházka zámeckou zahradou

Němé kamenné pomníky
s tichým dechem
vybledlých písmen.

Slepé kamenné pomníky
s tápajícíma, necitelnýma
očima bledého zlata.

Moje zahrada,
rozkvetlá sněhem,
rozkvetlá suchými křovisky.

Můj pes —
neposlušný flegmatik.

Skřípavá vrata
do kaple.

Plné klícky
holoubátek.

Křídla vran,
točící se,
padající.

Hon

Pes běžel po stopě,
cítil vůni drahého kamení.

Opřel jsem se dlaní
o hladký kmen břízy.

Pes běžel po stopě,
s očima hedvábným šátkem převázanýma.

Usedl jsem
na měkký polštář mechu.

Pes běžel po stopě,
cítil vůni tvého náhrdelníku.

Usnul jsem,
omámen ostrou vůní jehličí.

Pes běžel po stopě,
večer tě dovede do zámku.
Svojí psí rukou
ti podá pohár vína.

Při bezcílném bloudění zámkem otevřel jsem prachem zanesené dveře dávno zapomenuté komnaty:

V přítmí si mé oči
dlouho zvykaly,
dlouho se hašteřily s tmou,
než se s ní spřátelily,
než je pak dovedla k obrazu na zdi.

V přítmí si mé oči
dlouho zvykaly.
Obraz naříkal
slepýma očima,
popraskanýma.

Zima na mne dýchala,
z dlažby se snažila zvednout,
chromá,
těžce dýchala,
nohy mi obejmula.

Tma záludná,
obraz slepý,
zima zchromlá.
Odcházel jsem chvatně,
se sluncem se vítal.

Furcht

Fieht ein Pferd,
auf seinem Hals hängt ein Wolf.
Fieht das Pferd,
reitet ihn der Werwolf.
Der Wald ist finster, fern vom Dorf.

Strach

Utíká kůň,
na hrdle mu visí vlk.
Utíká kůň,
a něm jede vlkodlak.
Les je temný, daleko je ves.

HADI POD SNĚHEM

Vesper ubi angelum non expecto

/Večer kdy anděla nečekám/

Váš pes přišel tohoto večera.
Přišel nepozván a náhle.
Dům byl plný pečení ryby
a plný malých brambůrků,
které jsem rozsypal na schodech,
když přišel váš pes.

* * *

V kopcích se zatoulala stáda,
běžící útržky mraků.

U stolů stromy,
stavení plné hlasů.

A bolí rána
a ruce pláčí.

V kopcích spoutaná zvířata,
stavení plné hlasů,
plné nevěst.

* * *

Kouzlí se v údolí,
kouře jdou odtamtud.

Nikdy neprojdou hradbou kopřiv.
Stojí tu výhružně,
zelené tlapy s drápy.

Ticho je v údolí
a tušení bouře.
Jablíčka v potocích
rozesypaná.
Oči na hlídce,
psohlavé ovoce.

Vlhké cesty
šeptají,
varují poutníky.

Nízké nebe,
tváře z mlhy bez výrazů.

Kouzlí se v údolí,
kouří se odtamtud.

* * *

Otevřeli jsme skříň
stařeninu.
Vůni mišpulí,
hrob listů,
kuchyň stařeninu.

Anděl byl za oknem
s křídly svěšenými.

V zahradě ticho,
smrtí zasazené.

* * *

Prší na knihu z pergamenů.
Studený déšť stéká
na moji knihu z pergamenů.
Je šedivo, zima.
A tam daleko jsem nosil
barevnou uniformu,
v ruce husí pero.
Obraz dívky v pouzdře z kůže.
A tady nemám nic takového
a prší na pergamen.

Ewald Murrer
Mlha za zdí

Edice Poezie
Ilustrace na obálce z Pixabay.com
Redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 21. 10. 2022

ISBN 978-80-274-2753-6 (epub)
ISBN 978-80-274-2754-3 (pdf)
ISBN 978-80-274-2755-0 (prc)